ל) ב"מ נו: ע"ש, ב) [לקמן ע.],
 ב) קדושין מב: [ושם אימא רבה]
 לקמן עז. ב"מ נו: ב"ב ל.,
 מוספתא טהרות פ"ט ה"ז, ה) [ב"ב כב.], ו) כלים פכ"ה מ"ט שבת נב: ונח: סוכה יג: קדושין נט.. ז) ל"ל חודם לעומר או חודם לשתי הלחם אע"פ כו'. ז"ק, ס) צ"ל כל שהוא יחזיר ופי' רבינו שמואל ינכה המוכר כפי הפחת טהור שבכפרים ונבלת בהתה טמאה בכל מקום שלריך כו׳ ועיין בפ"ג דעוקלין. ל"ק, מ') ל"ל שסך

תורה אור השלם

שמן תרומה. נ״ק,

 וְבִי תַגְּשׁוּן עַנַּר לְוְבֹּחַ אֵין רֶע וְכִי תַגִּישׁוּ פְּסֵח וְחֹלֶה אֵין רֶע הַקְרִיבַהוּ נָא לְפֶּחָתךְּ הַיִּרְצְרָ אוֹ הַיִּשְׂא פְּנֶיךְ אָמֵר יְיָ מלאכי א ח

הגהות הב"ח (מ) רש"י ד"ה למזכח וכו' ביחד

רק עומר שרינהו: (ב) ד"ה רק עומר שרינהו: (ב) ד"ה והשתה גמי כחישי:

גליון הש"ם

תום' ד"ח דבלע וכו' אלא התרומה. עיין כתוכות דף לא . ע"ל תום' ד"ה ומתחייב וב דף על תוס' ד"ה דתגן: בא"ד ומבעת דלא חשיב עיכול ומבעת דלא חשיב עיכול. ממוה לי דמאי קושיא הא הו כמו בלע כפיפה דלא בטל טומאה כיון דהיה מחלה כלי:

מוסף רש"י עומר מתירן. קס"ד אגידולין דידהו קמיבעיא ליה, ולהכי קמהדר אי דאשרוש קודם לעומר תגינא. דעומר ממיר שרינהו עומר. שהעומר מתיר את התלושין חדשים של שנה זו ואת גידולין המחוברין שהשרישו או דלמא בטלינהו אגב או דלמא בטלינהו אגב ארעא. וכקרקע בעלמל דמו ולם שיין עומר בנייהו למבלינהו (בבא מצינא ונו ח.). יש להן אונאה. לו מכל שדאי. זרעתי כה שם לאין הודר. דמקם טעות הול דהל ובינו בתחת נוות הול לאלו ובינו בתחת נוות הול לאלו ובינו בתחת נוות הול לאלו ובינו בתחת מות הול לאלו ... בהדיא פירש בחזקת כן ואינו כן וכיון שהמקח טעות הוא אפילו בטיל להו אגב ארעא חוזר, דנהי דאימעיט קרקעות מדין אונאה, מדין מקח טעות לא אימעיט מרץ מקח נעות גל לותעיע
בהר לון זה מכר דלדעתל
בהר לו זו נוש מור). כל דבר
בהר לו זו נוש מור). כל דבר
שבמדה. דכיון דנקפיד לל
ממל (יהדק וש). שומעים
ממל (יהדק וש). שומעים
בדר, לפינו פסות מכרי לותלה
בדריי פסות משחת דהי
בדיי פסות משחת דהי
בדיי פחת משחת הרא
בדר משור משור בדר
בדר מור משור משור בדר
בדר מור משור משור, ללל
בדר מור משור דעות בלור משור בלות מכרי לותלה בדר
בשור בלות מכרי לותלה בדר משום דפחות מכדי אונאה הוי מחילה לגמרי לא נתכוין רבא אלא לאפוקי ממחילה, ^{*}

ככורים לפירא. לחיטין החלויין כהם ככורים: למוכח קאמרים. והאמד רבא כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפי' פחות שלא יאכל מובח קודם להם חיטים חדשים יו והכא אכל ליה מובח עומר מפירי דהא שתא ח] דמהך שתא נינהו דבחדא שתא גדלו ביחד (4) ועומר שרינהו לאכילת אדם בו ושתי הלחם שרינהו להביא בכורים 🔻 המוכר את הספינה (ב״ב דף 2.) ויש לדקדק מכאן דמילתא דרבא איתמר

מפירות האילן י]: הנלה שריין. שהניצו קודם להם או חנטה שריין. חנטה הוי פירי יותר מהנלה: השתא. לגבי תבואה שריין עומר ושתי הלחם בהשרשה תבוחה הנשרשת יי קודם לעומר אף על פי שלא גדלה כלום וכדהתני מתני' הנלה וחנטה דפירי מיבעיה: אלא הנלה וחנטה דעלה מי הוי. הנלה דעלה בפירות האילו כהשרשה דתבוחה או לא: דתלדינהו וורעינהו קודם לעומר. דלח שרינהו עומר דחשתקד ולח השרישו בשעת עומר זה: מהו לנקוטי. ללקוט מהן קודם השרשתן: כמאן דשדיין בכדא דמים ושרינהו עומר. דהם דחתרו ואם לאו אסורין עד שיבא עומר הבא בגידוליהן מיירי או דלמא בטלינהו אגב ארעא וכי לקיט להו כגידולין דמו: יש להן אונאה כו'. דקיימא לן בבבא מליעא בפ׳ הזהב (דף נו.) אין אונאה לקרקעות: שדאי בה שיתא. זרעתי בקרקע יא] ששת כורים: ואחו סהדי דלה שדה כה אלה חמשה. דהשתא איכא שיעור אונאה שתות בפ' הזהב (שם מע:): כל דבר שבמדה. כיון דקפיד לא מחיל ואפילו בפחות משתות ולא שייכא בה דין אונאה שיהא מקח קיים ויחזיר אונאה אלא כל המקח בטל וחוזר: נשבעין עליהן. דאמר בפ' הזהב (שם נו.) אין נשבעין על הקרקעות: בקר. דרכו לאכול חיטים ושאר בהמה כגון חמור וגמל דרכו לחכול שעורין: חישב עליהן. בעודן ברעי: וזרעינהו ובעי לאיתויי מנחות. מן הגידולין: אודא מאיסוחייהו. דהא אחריני נינהו: והשתה (כ) יב] כחישי. דכיון שנתעכלו במעי הבהמה שוב אין מגדלין חטין מלאין ובריאין כדמעיקרא: כפיפה קופה מלרית מלורי דקל: למיבטל טומאתה. שהיתה טמאה קודם לכן: יורדין לידי טומאתן במחשבה. יגן כיון שחשב עליו לדבר שחין בו חסרון מלאכה כגון עור מתוקן סתמו למנעלים עומד ואינו מקבל טומאה עד שיעשו המנעלים חישב עליו לעשותו שולחן דאינו חסר שום מלאכה דהשתח מיד ראוי לשולחן מקבל טומחה מיד: וחין עולין מטומחקן.

בכורים לפירא קא אמריגן למזבח קא אמריגן והא אכיל לה מזבח מפירי דהא שתא בעי רמי בר חמא שתי הלחם הנצה 6 שריא או חנמה כן שרייה מאי הנצה ומאי חנמה כן שרייה הנצה דפירא וחנמה דפירא השתא השרשה שריא הנצה וחנמה מיבעיא אלא הנצה דעלה וחנמה דעלה מי הוי ב כי השרשה או לא אתיקו שבעי רבא בר רב חנן חמין שזרען בקרקע עומר מתירן או אין עומר מתירן היכי דמי אי דאשרוש תנינא אי דלא אשרוש תנינא ידתנן אם השרישו קודם לעומר עומר מתירן ואם לאו אסורין עד שיבא עומר הבא לא צריכא דחצדינהו בוזרעינהו קודם לעומר ואתא עומר וחליף עלייהו וקא מיבעיא ליה מהו לנקומי ומיכל מינייהו כמאן דשדייא בכדא דמיא ושרינהו עומר או דלמא במיל להו לגבי ארעא יש להן אונאה או אין להן אונאה היכי דמי אילימא דאמר ליה שדאי בה שיתא ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה אלא חמשה יוהאמר רבא יכל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפי' פחות מכדי אונאה חוזר אלא דאמר ליה ישראי בה כדבעי לה ואתו סהדי ואמרי דלא שדא בה כדבעי לה יש להן אוגאה דכמאן דשרייא בכדא דמיא יו ויש להן אונאה או דלמא בטיל להו לגבי ארעא "נשבעין עליהן או אין נשבעין עליהן כדשדייא בכרא רמיא וכמטלטלי דמו ונשבעין עליהן או דלמא בטיל להו אגב ארעא וכמקרקעי דמו ואין נשבעין עליהן תיקו בעי רמי בר חמא חמין שבגללי בקר ושעורין שבגללי בהמה מהו למאי אילימא לממויי

הכא מההיא דעולא: דבלע הוצין ועבדינהו כפיפה דלקטן לאכילה מטמאין טומאת אוכלין ואי הוו עיכול לא ליטמו טומאת אוכלין ויש לומר שאני טומאת אוכלין דתלוי בראויה לגר או לכלב והתם היא חזיא אפי׳ לגר אבל מואבים שבלעו תינוקות וטהרו את הבשר וטמאו את העלמות אתי שפיר דטומאת מת לא תליא אלא בעיכולי יד] וא״ת דהכא מסקי׳ דבשר דרכיך הוי עיכול ובפ"ק דבכורות (דף ז:) תנן דג טהור שבלע דג טמא אסור באכילה ולא הוי עיכול ותירץ רב האי מון דשאני טומאה כ) דאפושי טומאה לא מפשינן עוד י"ל דהיכא דילא דרך בית הרעי הוי עיכול טפי מהתם דנמלא במעיו וא"ת דבפ׳ י״א דאהלות תנן ומייתי לה בפרק בתרא דשבת (דף קנה:) כמה תשהה במעיו בעופות ובדגים כדי שתפול לאור ותשרף ובעודו במעיו נמי קאמר דהא מייתי לה אכלב שאכל בשר

א) אולי ל"ל ובכה"ג הוו שפיר שתי הלחם ביכורים דאי סברת

שיטה מקובצת

, הנצה שריין. משמע דפירות האילן נמי תליא בשריותא דשתי הלחם והא דאמרינן בכורים בכורים שהקריב קודם לעומר כשרים היינו בדיעבד דוקא. תו״ח: כ] שריין: ג) כי השרשה. ושתי הלחם שרי בהשרשה דומיא דעומר. תו"ח: דן תיבות ויש

המת ומת ומוטל על האסקופה וי"ל דמתניתין דבכורות כרבי יהודה בן בתירא דאמר התם בעופות ובדגים מעת לעת ובלא שהה מיירי אי נמי דגים הנבלעים קשי טפי מין א"נ נהי דאיפסיל מתורת אוכל לענין טומאת אוכלין מ"מ לענין איסור לא ליהוי עיכול לי מידי דהוה חלב שבכפרים ונבלת עוף טהור בכל מקום (שוקנים פ"ג מ"ג) שלריך מחשבה אע"ג דלענין איסורא לקי בלא שום מחשבה וזהו כמירולו של רב האי מיהו אין ראיה מוה דאין לך מחשבה גדולה מזו שמשים החלב בפיו ואוכלו וא"ת והאמרינן בפ"ב דיומא (דף פא.) זר שבלע שופין של חרומה והקיא ובא אחר ובלעו הראשון משלם קרן וחומש והשני אינו משלם אלא דמי עלים לראשון אלמא לענין איסור חשיב עיכול וחירץ ה"ר חיים דהחם לאו משום דהוי עיכול אלא לפי ® שכבר נתחללה התרומה "ו כדאשכחן בפ"ק דכריחות (דף ז.) כהן מי שסך "חו תרומה בן בתו ישראל מתעגל בה ואינו חושש ומפרש החם טעמא משום דמחוללת כבר ° וטבעת דלא חשיב עיכול בפ' בהמה המקשה (חולין עא:) החם משום דאקושי טפי ונבילה דלא חשיב החם עיכול היינו בדלא שהה כדי עיכול כדקאמר מי לא עסקינן דאכל סמוך לשקיעת החמה ומחוך הסברא היה נראה בין לענין איסור בין לענין טומאה דכל דבר שהוא שלם שניכר בשלימותו שלא נתעכל ולא נלעס בפיו כגון חיטין שלימים שבגללי בקר ודגים

מומאת אוכלין תְנִינא סיחמין 🕫 שברעי בַקר

ושעורין שבגללי בהמה חישב עליהן

לאכילה אין מממא מומאת אוכלין לקמן

לאכילה משמא שומאת אוכלין אלא למנחות

פשיטא דלא יהקריבהו נא לפחתך הירצך

או הישא פניך לא צריכא דנקטינהו וזרעינהו

וקא בעי לאיתויי מנחות מינייהו מאי משום

דמאיסותא הוא וכיון דזרעינהו אזדא

למאיסותייהו או דלמא משום כחישותא הוא

והשתא נמי וו כחושה יתיקו בעי רמי בר

חמא ∘פיל שבלע כפיפה מצרית והקיאה

דרך בית הרעי מהו למאי אילימא הלמבטל טומאתה תנינא "כל הכלים

יורדין לידי מומאתן במחשבה ואין עולין

מטומאתן אלא בשינוי מעשה לא צריכא

ידבלע הוצין ועבדינהו כפיפה מצרית מי הוה עיכול הוה ליה ככלי

אלא לשפוקי ממחילה, ומיים מחדש מה מונה במי שנמאנה טפי מן המאנה דפסק רכא בפרק הוהב (ב"מ דף ג.) הלכמא שתוח מקח טעות היו לוווד שונים דה ב ב.ב. ברבעי לה. כמה שלריך לקרקע דמידי מקום ומחיד אודה להלה אל בפחות משמות היו מחילה וביותר משמות שניקן חורין (וחשבים ברב ב.). ברבעי לה. כמה שלריך לקרקע דמידי האודה להומדלה דבית דעם היו אודה ביותר במונה של היותר במונה ביותר במונה ביותר במונה של היותר במונה ביותר ביותר

אם נטמאו: אלא בשנוי מעשה.

כגון נשברו טהרו והכא ליכא

שינוי מעשה דשלימה הקיאה:

מבדי אונאה חוזר. לא שיחזיר אונאה קאמר אלא אפילו ביטול מקח הוי כדמוכח לקמן בפרק התודה (דף עו.) ובפרק

אפילו אקרקעות וכן משמע בפ"ב דקידושין (דף מב:) דקאמר אבל פלגי במשחתא לא כדרבא כו' ורבינו לא כדרבא כו' ורבינו שמואל לא פי׳ כן בפרק בית כור (ב"ב הג:) וושם הד. ד"ה פחותו דתנו בית כור עפר אני מוכר לך מדה בחבל פיחת כל שהוא ינכה הותיר ח) כל שהוא יחזיר משמע כי המקח קיים ופירש רבינו שמואל כי מקח קיים דאע״פ שטעו במדה לא איתמר דרבא אלא במטלטלי ולא משמע הכי כדפרישים אלא מו י מיי פ"א שם הלי ז: היינו טעמל התם שיודע ומכיר בשדה שהוא מוכר לו ויודע שיש שם או פחות או יותר אלא לפי מה שיעלה לפי חשבון בית כור מלומלם ט יפחות וינכה: שדאי בדבעי ואתו סהדי בו'. אין מכחישין

> שאין לה די נכי האי שיעורה: פיל שכלע כפיפה מצרית כו'. האי דבעא מיניה רב אדא בר אהבה מרב דימי מנהרדעא בפ׳ לא יחפור (ב"ב כב.) פיל שבלע כפיפה מלרית והקיחה דרך בית הרעי מהו לאו בכפיפה ממש בעא מיניה דאם כן אמאי לא הוה בידיה מתני' היא דאין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה אלא בהולין ועבד להו כפיפה בעה מיניה והה דטפח ליה התם בסנדליה אע"ג דההיא נמי קיימא בתיקו מ"מ ה"ל למידק עלה כדדייקי"

אומו במה שזרע אלא י) שאומרים

לה די בכי האי שיעורא:

מי הוי עיבול בו'. מימה מי גרע מחיטין שבגללי בהמה דלעיל

א) אולי ל"ל ובבשר שאחרינו דנחשב כמעוכל מיירי שראינו שנחעכלה ובעלמות וכו".

לם א מיי׳ פ״ז מהלכות תמידיו ומוספין הלכה כ: ומוספין הלכה כ: מ ב מיי' פ"י מהלכות מאכלות אסורות הל' ה וע"ש [טוש"ע "ד סימן רלג סעיף ד]:

עין משפם

גר מצוה

מאג מיי׳ הל' א טוש"ע ח"מ סימו רלב סעיף א: מב ד ה מיי' פי"ג מהלכות יר נו כ ג נוספות זכירה הלכה נוז נווש"מ

מזבח הלכה יג: מה ח מיי׳ פ״א מהלי כלים הלכה ז:

בור ט מיי׳ פ״ח מהלכות כלים

רבינו גרשום

שלא כסדרן שריין ולא מצית אמרת דמייתי עומר מהנך דאשרוש וכו׳ ^(b) כלו׳ דשתי

הלחם הוו בכורים דמי סברת

דבכורים דפירא קאמרינן דהוו בכורים כלומר דהגך דאשרוש קודם עומר הוו פירי אחר והוו בכורים. ואגן שתי הלחם

בכורים. ואנן שתי הלחם דליהוו בכורים למוכח קא בעינן ואי אמרת דליתי עומר מן החטים אף על גב דאשרוש קודם לשתי הלחם ולא הוו ממין אלו מכל מקום שם חטים אחת הן והא אכיל ליה מובח

מפירי מחטים דהא שתא בעומר ולא הוו שתי הלחם

בעומר ולא הוו שתי הלחם
בכורים הלכך עומר בא מן
השנורים כדי שיהא שתי
הלחם בכורים נמורים של
חטים שעדיין לא אל המזבח
מהן: שתי הלחם הנצה שחיין
או תנסה [שריין]. הבענו שיהי
שתי הלחם מתיר במקרש בין
מנותו הלחם מתיר במקרש בין
מנותו הנסכים ובין פירות אילן
הצברו קא בעי הכי שתי הלחם
הצברו וקא בעי הכי שתי הלחם
הצברו וקא בעי הכי שתי הלחם

שריין הני פירות דהניצו קודם

לעומר או דילמא לא שריין

. אלא הנך פירי דחנטו קמי עומר

. רחנטה יתירה מהנצה השתא

השרשה דאכתי לא מינכרא

שרייז הנצה וחנטה דפירי גופי

שריין הנצה ותנוסה דפירי גופי מיבעיא: אלא הנצה דעלה דאילן: לא צריכא דחצדינהו קודם לעומר וורעינהו קודם לעומר ואתא עומר חליף עלייהו ועדיין לא השרישו מהו לנקוטי ללוקטן מן הארץ ומכל מינייהו הא דשדיין הצריע ראא דישדיין

, בארעא כמאן דשדיין בכדא (דמי) בכלי להצניע דמי

שרינהו עומר. או דלמא בטיל

לה גבי ארעא והויין כחיטין שלא השרישו לפני העומר ולא

שרא בה אלא חמשה גריני והדי אונאה שתות או דלמא בטיל לה גבי ארעא ואין אונאה לקרקעות ואין נשבעין עליהן

דאין נשבעין על כפירת שיעבוד קרקעות: חישב עליהן לאכילה אין מטמא טומאת

אוכלין דבמחשבה גרידא לא מיטמא עד דלקטן: משום

מיטמא עד דיקטן: משום כחישותן במעי בהמה: כפיפה מצרית. של נצרים: אלא בשינוי מעשה. ואכתי לית בה שינוי מעשה: